

MONIKA
WURM

Nedotknutelný

PŘÍBĚH ZLODĚJE
Z INDIE

Nedotknutelný

MONIKA WURM

Nedotknutelný

PŘÍBĚH ZLODĚJE
Z INDIE

Original title: Nedotknutelný

Copyright © Monika Wurm, 2020

Cover design © emmagraves.co.uk

Cover illustration © Netkoff, KishoreJ, HBRH / Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2021

Translation © Hedvika Mojžíšová, 2021

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Marie Henzlová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN: 978-80-7546-336-4

Prolog

Říkají nám, že ve dvacátém prvním století otroctví neexistuje. Tvrdí, že všichni lidé jsou si rovni. Namlouvají nám, že spravedlnost a zákon platí pro všechny stejně.

ALE JE TOMU OPRAVDU TAK?

V této knize jsem se rozhodla poukázat na to, že lidstvo se ještě musí poprat s otázkou moderního otroctví, práv a rovnosti.

Každý z nás tuší, že otroctví a útlak stále existují, ale rádi předpokládáme, že se to nemůže týkat naší rodné země. Lépe bychom si to uměli představit v zemích třetího světa. Ale opak je pravdou. Tato kniha vám to dokáže a možná právě vás nebo vaše děti bude varovat před nebezpečím, které denně číhá na příležitost. Vytvořila jsem pro vás dva, na první pohled odlišné příběhy, které mají ale hodně společného.

Příběh mladého Inda z nejnižší společenské kasty a chudé Ukrajinky toužící po lepším zítřku vás nejen dojme, ale nekompromisně ukáže na nepravost, nebezpečí a bezmocnost, kterým museli čelit. Někdy balancují na hraně kriminality jen proto, aby přežili. A někdy chybí opravdu málo, aby to definitivně vzdali.

Jestli máte odvahu ponořit se do srdcervoucího příběhu, slíbují vám emocionální bouřku, její hromobití zasáhne úplně hlubiny vašeho srdce. A mnoho z vás to i zabolí.

Tyto a podobné příběhy si opravdu zaslouží, abyste na ně nezapomněli. A já vím, že nezapomenete...

1

„Ten příběh chci slyšet celý a do detailů. Nesmíš nic vynechat, prosím, vyprávěj mi...“ Unavená si dopřála krátkou přestávku a já se kochal v její povadlé kráse. Pro mě byla nádherná stejně jako v den, kdy jsem ji uviděl poprvé. Miloval jsem ji celou svojí bytostí. Nechápal jsem, že to křehké stvoření, otupené strastiplným životem a těžkým osudem, bylo schopné tak jemného citu.

Z úvah mě probral její ston, když dokončila předcházející myšlenku: „Miluji, když se tvoje oči ztratí v dálkách, kde v šeru minulosti hledají zapomenuté vzpomínky...“

Něžně se na mě podívala a dotkla se mojí chvějící ruky, jako kdyby mě tak chtěla povzbudit k dalšímu vyprávění. Ano, stále jsem se chvěl, ale jen s ní. Chtělo se mi plakat, když jsem ji takhle viděl, ale musel jsem se přemoci. Aspoň kvůli ní, když už ne kvůli sobě.

„Od začátku?“ zjišťoval jsem opatrně. Přikývla a beze slova přivřela víčka. „Ale... Ani ty nebudeš mlčet. Nikdy jsi mi o sobě nic neprozradila...“ Opět jen mlčky přikývla, ale jestli mi o sobě opravdu něco prozradí, to zůstávalo otevřeným tajemstvím blízké budoucnosti. Políbil jsem ji na prsty a tichým hlasem jsem začal vyprávět...

„Hledali tě, Ráhule! Co jsi zase vyvedl? Kvůli tvým dluhům mi zničili celou dílnu! No, podívej se, do háje!“ Bižu mě vyčítavě uhodil do ramene a můj pes na něho vycenil zuby. Ve skutečnosti jsme nikdy nebyli kamarádi, ale spíš obchodní partneři.

Vždy, když se mi podařilo ukrást nějaký mobilní telefon, Bižu ho uvedl do původního výrobního nastavení, v případě potřeby odblokoval a hledal vhodného kupce, kterému nezáleželo na původu nabízeného zboží. Z našeho vztahu jsme jednoduše měli prospěch oba.

Bižu mě opět štouchl, abych na jeho výčitky nějak zareagoval. Pokrčil jsem rameny bez většího zájmu.

„To by nebylo poprvé!“ zamumlal jsem si pod nos. Jenže Bižu zuřil, i když si byl vědom, že naše práce nikdy nebyla bezpečná.

„Víš, jak dlouho potrvá, než seženu, vždyť ty víš co?!“ Vytřeštil oči, jako kdybych mu šlápl na bosou nohu, kterou dupal do prašné země.

„Tady máš!“ Podal jsem mu úlovek minulé noci, nejnovější mobil značky Samsung.

„Snad si nemyslíš, že mi jeden pitomý mobil stačí na výměnu za laptop a programy? Přestaň fetovat, ty idiote!“ zuřil a malou hůlkou odháněl toulavého psa, kterého se vždy bál.

To, že jsem s fetováním lepidla přestal už dávno, jsem mu nemusel připomínat. Věděl to, protože jsme přestali spolu, když nás jako děti unesli do kamenolomu. Stali jsme se lacinou pracovní silou a vyčerpáním jsme téměř zemřeli. Naštěstí nás po pár týdnech zachránila nějaká organizace na ochranu dětí, jenže ani oni nebyli o nic lepší. Pod rouškou nějaké zahraniční značky nás strčili do dalšího brlohu, kde jsme museli téměř celý den ručně přišívat korálky na svatební šaty boháčů. Ale později jsme jednoho dne utekli a...

Krátký záblesk mého pohnutého dětství mě navzdory všemu nechal chladným, byl jsem zvyklý už skutečně na všechno. Bižu

se začal přehrabovat ve zničené dílně a snažil se zachránit, co se ještě dalo.

„Dlužíš mi aspoň čtyři telefony!“ Naštvaně se podíval mým směrem. Ale já už jsem mu nevěnoval pozornost, zapískal jsem a po boku s toulavým kamarádem, který mi zůstal, jsem kráčel směrem do slumu, kde na mě za veřejnými záchody měla čekat Dípiká. Jediná radost a budoucnost, kterou jsem ve svém bídném životě měl.

Dípiká nepocházela z podřadné kasty nedotknutelných jako já, ale milovala mě, vím to, i když to ještě nikdy nevyslovila. Společnost nám zakazovala stýkat se, proto byl tajný útek naše jediná šance, abychom se mohli co nejdřív vzít. Časem jsme plánovali společný odjezd do zahraničí za prací a spokojený život v zemi, ve které existují splachovací záchody zabudované přímo v domě a prý vůbec nezapáchají. Řekla mi to jednou Dípiká, ale neuměl jsem si to představit. Možná jí tu hloupost namluvili její vševědoucí vystudovaní bratři, kteří ji chtěli vdát za nějakého bratrance v Evropě, ale Dípiká se dohodnutému manželství bránila zuby nehty.

Její bratři by nám naši svatbu nikdy neschválili, věděli jsme to od začátku, a i kdyby ještě žil její otec, také bychom neměli šanci, aby nám požehnal. Podle nich jsem jednoduše nebyl hoden její ruky. Proto jsme se mohli scházet jen občas a pouze potají.

Dnes jsme si chtěli domluvit konečné datum útěku. Dípiká věděla, že se o ni dokážu postarat. Nebyl jsem hloupý, rychle jsem se učil a uměl jsem i celkem dobře číst, trochu dokonce i anglicky. Od turistů toho člověk hodně pochytl. Věřil jsem, že se ve světě neztratím, i když jsem do dnešního dne za hranicemi Indie nikdy nebyl.

Upravil jsem si vlhké tričko, které jsem si narychlo vypral v řece. Naneštěstí řeka zapáchala ještě hůř než moje propocené

oblečení. Neměl jsem ani na mýdlo, natož na nové věci. Ale právě v takové nouzi si člověk snaží představovat lepší budoucnost. Těšil jsem se na život v jiné zemi, kde neexistuje kastovní systém, kde mě zaměstnají, protože jsem spolehlivý a šikovný, a ne podle toho, k jaké kastě patřím. Věci si budu moct koupit, nebudu už muset krást. I Dípice koupím šperky ze zlata, hedvábné sárí a mýdlo. A jestli opravdu existuje ten splachovací záchod, slibuji, že jí koupím i ten. Snil jsem s otevřenýma očima.

Řady omlácených betonových budek, některé ještě se špinavým závěsem, jiné už bez něho, byly cítit už zdaleka navzdory tomu, že jsem je ráno jednu po druhé vyčistil. Na tento pro mnohé nepříjemný zápach lidských výkalů a zvratků jsem si už dávno zvykl. Neexistuje zápach, který by mě ještě dokázal překvapit. Jako dítěti mi smrad zezačátku dělal problém, ale čas a nouze mi rychle pomohly zvyknout si na práci, o kterou jsem se nikdy nemusel obávat. Můj předchůdce, který mě zaučoval, vždy říkával: „Synku, dokud bude lidstvo jíst, bude i srát! Do té doby se my o práci bát nemusíme!“

Zahnal jsem staré vzpomínky na rané dětství i psa do vesnice. Dípiká se už určitě ukrývala ve vysokém plevelu. Psovi, který nikdy nepatřil tak úplně mně, ale všem, jsem dal jméno Hej. Dípiká se ho bála tak jako Bižu. Vyšla ven, až když si byla jistá mojí přítomností, kterou jsem dával najevo tichým hvízdáním její oblíbené písně. Ale dnes mi už v hrdle stačilo vyschnout, a ona stále nikde. Ano, stávalo se, že ji bratři někdy hlídali víc a na poslední chvíli přece jen nemohla přijít.

Když jsem se už chystal sníst pomeranč, který jsem pro ni po cestě ukradl, všiml jsem si, jak se plevel za latrínami přece jen hýbá. „Konečně!“ špitl jsem vděčně a v hlavě se mi vybavil smyslný obraz jejich dokonalých křivek. Přivřel jsem víčka a představil si, jak spolu strávíme první manželskou noc.

Vtom jsem pocítil tupý úder do hlavy, a když jsem konečně dokázal otevřít oči, ležel jsem na zemi a bratři mojí tajné snoubenky mě holemi tloukli hlava nehlava. Dávali si pozor, aby se mě v žádném případě nedotkli rukama nebo jinou částí těla.

„Takže se ti zachtělo naší sestry, ty chudáku!? S takovou podřadnou špínou, s obyčejným čističem záchodů se Dípiká zahazovala?!“

Polila mě červeň, která mě dusila, a já jsem se nedokázal plnohodnotně bránit. Byli ve značné přesile. Když jsem se už začal smířovat s faktem, že mě sedrou z kůže, přestali mě tlouct a holemi mě odsunuli do nejbližší volné kabinky, rovnou na místo poseté výkaly za celý den.

„Víš, jakou hanbu jste vy dva snesli na naši váženou rodinu?“ Jeden z nich mě holí udeřil do čela, abych se na něho podíval. Myslel jsem si svoje. Jejich nemocné dělení společnosti mi bylo u zadku. Navzdory tomu, že jsou to už desetiletí, co bylo oficiálně zakázané dělení lidí na kasty, nikdo se toho v této prokleté zemi nedržel.

„Necháme tě žít!“ promluvil opět některý z bratrů. „Budeš žít s myšlenkou, že za Dípičinu smrt můžeš ty!“

Posbíral jsem poslední síly a snažil jsem se zvednout z kluzkého, zapáchajícího povrchu latríny.

„Ne-e-eee!“ zoufale jsem zachrčel. Ten nejstarší na mě holí hodil ohořelé sárí, zapáchající po benzínu, které jednoznačně patřilo jí. Kdysi jsem ho pro ni ukradl právě já.

„Dípiká dnes při vaření náhodou vzplála. Vždyť to znáš, jeden pohyb sem, druhý tam a člověk se ani neotočí, jak rychle tohle laciné oblečení chytí u otevřeného ohně. Ubohá sestřička. Jaká škoda, že se nedožila zítřejších sedmnáctých narozenin. Hezký dáreček jsi pro ni nachystal!“

V duchu jsem se ptal, jestli má její bratr vůbec srdce. Celou dobu mluvil s úchylným úšklebkem na rtech, jako by ani

nemluvil o své vlastní sestře. Je skutečně pravda, že Dípiku polili benzinem a zapálili, aby se jí zbavili, protože setkáváním se mnou údajně zneuctila rodinu? To není normální! Asi nepatřím do tohoto světa, nerozumím tomu. Vždyť jsme se jen jednou líbali, dál jsme nikdy nezašli!

Nestihl jsem se ani zeptat, protože už odcházeli. Zdržel se jen nejstarší. Ten se na mě před odchodem vymočil a nezapomněl si odplivnout.

„Kéž bys měl tolik hrdosti, abys svůj bezcenný život ukončil vlastní rukou, abychom si nemuseli špinit ty naše!“ hučela mi v uších jeho slova, i když už zmizel za rohem.

Šokovaný a zbitý jsem neměl ani sílu, abych se z těch sraček vyplazil ven na vzduch. Čekal jsem, dokud nenastane noc, a až potom jsem se pomalu dostal ven, kde jsem zůstal ležet, pokrytý fialovou látkou Dípičina sárí, až do svítání. Vůně benzínu mě natolik omámila, že jsem téměř necítil bolest.

Mezitím začali k veřejným záchodům přicházet lidé, ale nikdo si nevšímal zuboženého těla nedotknutelného. Jen pes, který se bůhví odkud vynořil, vedle mě lítostivě kňučel. Mělo to zvíře víc soucitu než ti, co se nazývali lidmi?

Ono to tak v Indii fungovalo už odjakživa. Ti z nejpodřadnější kasty nedotknutelných jednoduše nebyli považováni za lidi. Měli menší cenu než zvířata. Dokonce nesměli používat ani stejné latríny. A to nemluvím o veřejných studních či lázních nebo o návštěvě chrámů nebo škol. Dokonce jsme nesměli chodit po cestách, které byly vyhrazené jen pro takzvané *normální* lidi. Když někoho z řady nedotknutelných nachytali na podobných zakázaných místech, mohli ho zbit nebo zabít a samozvané vykonavatele spravedlnosti téměř nikdy nepostihl trest. Tisíce roků stará kultura se nechtěla vzdát svých hluboce zakořeněných, i když nemocných tradic.

Ráno jsem se po čtyřech odklidil do vysokého porostu, kde jsem ze sebe pomocí listů a hlíny setřel lidské výkaly smíchané s vlastní krví. Pes byl se mnou po celou dobu jako můj stín. Nevím, kdy se mi navzdory bolesti podařilo trochu zmobilizovat síly a odkulhat. Neměl jsem nic zlomeného, aspoň jsem si to myslel. U nejbližšího kanálu, jehož hladina byla pokrytá silnou vrstvou odpadků a chemikálií z nedaleké výrobní haly, jsem se snažil umýt. Žil jsem a doufal jsem, že Dípiká byla naživu také. Chtěl jsem věřit, že její bratři jen blafovali, aby nám překazili plány a vystrašili nás. Možná jí namluvili, že jsem mrtvý, nebo něco podobného. Musel jsem se o tom přesvědčit na vlastní oči, proto jsem se vydal na cestu k jejich domu. Věděl jsem, že musím být opatrný, v této oblasti totiž existoval nepsaný zákon o zákazu vstupu pro nedotknutelné.

Obytný dům, ve kterém bydlelo několik lépe vydělávajících rodin, jsem sledoval z bezpečné vzdálenosti. Věděl jsem, že Dípiká a její rodina bydleli v největším bytě ve druhém poschodí. Nic nenaznačovalo tomu, že se tu teprve včera odehrálo neštěstí. Myslel jsem si, že její bratři jen lhali. Nebyl jsem zbabělý, ale nemohl jsem jednoduše zaklepat na dveře a zeptat se, jak se má Dípiká. Tímto neuváženým počinem bych jí jen ublížil, a tak jsem se radši skrčil opodál a čekal jsem na vhodnou příležitost.

Moji tělesnou bolest zastínila ta psychická, když před domem zastavila drožka, ze které vystupovala plačící matka Dípiky. Jeden ze synů ji okřikoval, aby nevyváděla na ulici.

Útlá žena, zničená porody, se musela nechat tyranizovat vlastním dítětem! Mohl jsem být ten nejpodřadnější člověk na světě, ale kdybych měl rodiče, vážil bych si jich.

Ač jsem se snažil přenést těžiště svých myšlenek do jiného bodu, stejně jsem si musel střízlivě uvědomit skutečnost, že Dípiká... Něco se ve mně zlomilo. Musel jsem zakřičet její jméno.

„Dípi-koo!“ zvolal jsem z celého hrdla, když jsem se belhal k jejich domu. „Dípi-koo!“ opakoval jsem výkřik, který prozrazoval

dno mého zoufalství. Nemusel jsem dlouho čekat, aby několik jejích bratrů vyletělo na cestu před domem. Vyzbrojení holemi a železnými tyčemi se mě opět chystali zbít, ale v posledním okamžiku mě zachránil stařec, který ty fakany okřikl dřív, než se do mě pustili.

Dípičini bratři si jen odplivli a naštvane ho poslechli. Zalezli tam, odkud vyšli. Stařec, očividně nějaký mudrc, možná učitel nebo kazatel, šel ke mně.

„Odejdi, synku, tady jsi v nebezpečí,“ řekl vlídně a dotykem ruky mě nasměroval opačným směrem od domu. Dotkl se mě, i když nebyl z rodu nedotknutelných. Chtělo se mi strašně plakat. Nemohl jsem se ubránit pocitu viny a bezmocnosti. Moje bytí bylo úplně zbytečné.

„Dípká je... je opravdu mrtvá?“ zeptal jsem se starce, i když nevím, proč by mi měl dát odpověď právě on. Nemusel ani otevřít ústa, jeho staré oči hovořily srozumitelným jazykem mrtvých.

„Odejdi a už nikdy se sem nevracej, synku. Nedělej té ubohé matce ještě větší bolest. Její synové se rozhodli odsoudit její jedinou dceru v její nepřítomnosti. Dípká neměla nejmenší šanci.“

Zastavil jsem se, nohy mě nezvládaly nést. Moje tělo kleslo do prachu. Stařec mi dopřál čas, abych se vyplakal. Ale jen na chvíli.

„Vstávej, musíš odejít, protože...“ Neřekl mi, že sem nepatřím, ale rozuměl jsem. Nikdy nezapomenu na pachut' prachu této čtvrti, kterou jsem musel zakusit v nejzoufalejší životní situaci.

Ani nevím, jak jsem přežil nejbližší dva dny. Bylo horko, některá moje zranění zhnisala a začala zapáchat. Za ty roky jsem si už na to zvykl. V tyto dny jsem nepracoval, takže jsem neměl peníze na jídlo. Zatoužil jsem zemřít. Skutečně jsem si pohrával

s myšlenkou, že jeden z Dípičiných bratrů měl pravdu. Měl bych svůj bezcenný život ukončit. Jenže příležitost mě nutila přežít, když jsem v zaschlém bahně ulice turistické čtvrti, kde jsem hledal alkohol na dezinfekci ran, našel storupiovou bankovku. Peníze zrovna tak na nejnужnější jídlo na pár dní. Když jsem se posílil a začal jsem si zvykat na fakt, že Dípiku už nikdy neuvídím, přepadly mě výčitky, jestli jsem snad po ní netruchlil moc krátce, když jsem už dokázal bez problémů něco sníst. Slzy už jsem neměl, dál už jsem nemohl plakat. To ale neznamenal, že jsem si odpustil... že jsem si odpustil fakt, že jsem bezcenný tvor bez nároku na cokoliv, natož pak na lásku.

Dípiká, moje krásná Dípiká byla mrtvá. Po dvou měsících jsem tuto skutečnost začal brát jako fakt. V Indii se to stávalo běžně, prakticky každý den. Proč jsem se potom nepřestával divit a nezvykl jsem si konečně na skutečnost, že rodiny trestají svoje potomky za chybu nesprávné volby partnera?

Ještě mnohokrát jsem se musel na vlastní oči přesvědčit, že tu už není a že jí její rodina jen neskrývá někde ve sklepě. Jenže po Dípice se slehla zem. Dípiká už tu nebyla...

Ačkoliv jsem se pomalu vracel k původní práci, byla ze mě jen troska bez duše, kterou žraly výčitky svědomí. Zhubnul jsem, měl jsem dluhy, hledala mě policie, měl jsem jít do vězení pro krádeže a nejhorší na všem bylo to, že jsem patřil do kasty nedotknutelných. Byl jsem nesvobodný občan bez nároku na cokoliv. Možná bych se měl jít dobrovolně nahlásit na policii. Možná mi bude ve vězení lépe než venku, utěšoval jsem se naivními fantaziemi. Věděl jsem ale, že to tak nebude. Už jsem seděl dvakrát, i když jen několik týdnů.

Kdybych měl cestovní pas, nechal bych se už dávno naverbovat nějakou pracovní agenturou na stavební práce do Kuvajtu

nebo do Dubaje, nebo někam jinam, kde bych nepotřeboval vzdělání. Pas jsem ale neměl, vzdělání také ne a víza, o těch se mi mohlo jenom zdát.

Snažil jsem se přemýšlet realisticky. Věděl jsem, že na odchod do zahraničí potřebuji nějaké peníze. Hledal jsem si novou práci na druhé straně města, kde mě nikdo neznal. Ať jsem se však snažil sebevíc, nedařilo se mi. Všem, kteří mě odmítli kvůli mé kastě, jsem se pomstil. Některým jsem natřel zdi jejich obydlí výkaly, jiným jsem hodil kámen do okna nebo jsem je okradl. Ale ani chvilkový pocit zadostiučinění nedokázal překrýt fakt, že čím víc zla jsem páchal, tím hůř jsem se měl.

Můj osud byl ale napsaný jinak než osud tisíců jiných nedotknutelných. Jednoho dne se mi začal měnit život. Všechno začalo během obvyklých nočních potulek turistickou čtvrtí, při kterých jsem hledal zbytky jídla po cizincích. Ti si totiž jídla nevážili, a když jim něco nechutnalo, zahodili to. Nikdy v životě jsem neměl možnost vybrat si něco k jídlu, nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, jestli mi něco chutná, nebo nechutná. Měl jsem jedinou možnost sníst to, co jsem si mohl dovolit, nebo to, co se mi podařilo najít.

Dnes jsem nenašel ani drobeček. Přestože se už pomalu blížilo ráno, ulice nikdy nespaly. Obchody měly vždy otevřeno a cizince vábily lacinými napodobeninami značkových oděvů, kabelek nebo hodinek. Vůně kari mi jen znásobovala věčný problém, kterým byl hlad. Občas se mihlo nějaké kolo, všudypřítomní taxikáři čekali na zákazníky a jednou za čas přešlo úzkou uličkou i nějaké auto. Díky hlasité hudbě jsem jedno slyšel přijíždět už z dálky, proto jsem se uklidil co nejdříve stranou. Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že mu skočím do cesty, aby to vypadalo jako nehoda, a potom budu trvat na odškodném. Tak to dělávali mnozí, aby si trochu přilepšili. Tyto myšlenky jsem rychle zahnal, vždyť jsem se teprve nedávno vyléčil z těžkých zranění.

Neměl jsem chuť opět čelit bolestem, které by přišly, kdyby byl náraz na kapotu silnější, než bych očekával.

„Hej, ty! Kterým směrem je Bollywood club 21?“ oslovil mě indický řidič, který očividně nepocházel z tohoto kraje, prozrazoval ho jeho přízvuk. Vedle něho seděl bílý muž, který si pohrával s mobilem v ruce. Postřehl jsem i ženský smích, ale ten se ukrýval za tmavými skly auta z místní půjčovny vozidel.

„Deset dolarů!“ odpověděl jsem s nataženou rukou řidiči, kterého překvapila moje troufalost. Zanádal mi v cizím dialektu. Ale já jsem jim už nevěnoval pozornost a pokračoval jsem v cestě, jeden ze ženských hlasů, ukrývajících se vzadu, anglicky rozkázal dát mi požadovanou sumu. Zpozorněl jsem. Okno v zadní části vozidla se pohnulo směrem dolů, ale neotevřelo se úplně. Bílá ruka s penězi na mě zamávala. Auto couvlo a nádherná bytost, která jako by ani nebyla z této planety, mi před nos strčila bankovku. Nebyly to ale dolary, ale eura, které se mi podařilo ukrást jen občas.

„Mluv!“ žádala vážně, můj pohled okamžitě pokorně sklouzl k zemi. Její hlas ve mně nevyvolával jen husí kůži a respekt, ale i touhu znovu aspoň jednou zahlédnout její tvář. Řidiči jsem vysvětlil cestu s dodatkem, že klub ve dvě zavírá, takže to už nestíhají, což hned přeložil svým chleboďárcům. Neznámá mi podala peníze s takou elegancí, jakou jsem doteď viděl jen v bollywoodských filmech. Nevěřil jsem, že existuje bytost, která se dokáže pohybovat tak jemně jako ona.

„A co je ještě otevřené?“ zeptal se bílý chlap sedící vedle řidiče, dopíjející zahraniční pivo, do kterého si něco přilil. Neodpověděl jsem, protože jsem měl oči jen pro jeho spolucestující. Zvedl jsem pohled a odvážněji jsem ho ponořil do jejího dekoltu. Štíhlý krk se jí až provokativně nakláněl mým směrem. Při pohledu na její něžnou tvář jsem měl pocit, že ji musím ochraňovat. Nedalo se to popsat, ten pocit se mě zmocnil poprvé v životě.

Ani jsem se nenadál a něco mě zabořilo na hlavě. Ten bílý po mně hodil pivní láhev, pravděpodobně proto, že jsem, němý úžasem, zapomněl odpovědět. Uvědomil jsem si, že slintám jako pes před masem. Zastyděl jsem se.

„Možná bude ještě otevřený Ocean blue, ale nejsem si jistý,“ odvětil jsem, a promnul jsem si hlavu na místě, kam mě trefil. Začal jsem jim vysvětlovat cestu, když jsem koutkem oka zahlédl, jak se mým směrem blíží dvojice, které už dlouho dlužím peníze.

„Můžu vám to ukázat osobně, jestli si přejete, těžko se to vysvětluje,“ nabídl jsem se s pokorou v hlase. Potřeboval jsem nutně zmizet, jinak dostanu víc než jen láhvi od piva do hlavy.

„Dívky, udělejte *pánovi* místo! Nasedej!“ rozhodl muž s arogantním posuňkem ruky, i když ho řidič od jeho úmyslu vzít mě s sebou decentně odrazil. Nevěřil jsem vlastním očím, směl jsem sedět vedle ní! Řidič ztišil rádio a já jsem je navigoval k místu, které mívalo otevřeno až téměř do rána.

„Smrdí!“ stěžovala si ta s andělskou tváří po chvíli v mojí společnosti. Její poznámka mě hluboce zamrzela. Ve stejném okamžiku se odtáhla ke svojí kamarádce. Už dávno mi nevadilo, když se o mně někdo nelichotivě vyjadřoval, ale slova vycházející z jejích úst pro mě nabývala nový význam. Co nejvíc jsem se odtáhl ke dveřím, abych jí nevadil.

„Co kdybychom ho vykoupali a převlékli?“ řekla druhá žena a všichni se začali nahlas smát. Mezi cizinci se rozproudila živá diskuse v neznámém jazyce. Obě ženy něco pily, ale nevím, co to bylo, s jistotou jsem znal jen pivo. Alkoholický opar se nesl prostorami moderního vozidla s klimatizací, ve kterém jsem se vezl poprvé v životě. Vysoký muž vpředu rozkázal řidiči, aby nás zavezl k nějakému obchodu. Asi chtěl dokoupit zásoby alkoholu, které jim rychle mizely.

* * *

Po pár minutách zastavili před jedním z minimarketů s dvaceti čtyř hodinovou otvírací dobou. Všichni vystoupili, ženy se smíchem pospíchaly dovnitř. Řidič se se mnou nebavil. Stál co nejdál ode mě a ťukal do starého mobilu. Bílý muž si odskočil, zatím co já jsem se přes polepené sklo obchodu snažil nenápadně sledovat tu krásnou bytost, která se i s kamarádkou za chvíli vrátila s nákupem. Obě nesly velké barely vody, ale všiml jsem si, že mají ještě něco. Běloch jim s nákupem nepomohl, proto jsem se jim nabídl, ale odbily mě.

„Svlékni se!“ zavelely se smíchem, když hned vedle cesty otevíraly láhve vody. Ta s nevinnou tváří rozbalila kostku mýdla, kterou mi podala.

„Umyj se! Smrdíš jako ukrajinský potkan z kanálu!“

Když jsem se odvážil pohlédnout do její dokonalé tváře, věděl jsem, že pro ni udělám cokoli, jen aby se na mě opět usmála. Vzápětí jsem si svlékl tričko a stáhl krátké, rozpadající se kalhoty. Vůbec mi nevadilo, že před ní stojím úplně nahý. Ta druhá na mě začala lít chladnou vodu. Žena s nebeskou tváří mi posunkem naznačila, abych se namydlil. Když mi to došlo, začal jsem se od hlavy po paty mýt. Moje nahota je očividně nerušila a překvapivě ani mě ne. Nevadilo mi dokonce ani to, že si mě ta druhá fotila mobilem.

Byl jsem fascinovaný vůní mýdla, už si ani nepamatuji, kdy jsem na své kůži pocítil podobný luxus. Běloch se chvíli bavil a potom si odskočil do obchodu po další pivo. Přinesl i něco pro mě – tričko i kalhoty. Ještě nikdy jsem neměl nové oblečení.

„Obleč se, už nám tvůj nahý vyhublý zadek stačil!“ Když jsem si oblékl všechno, co mi dal, výbuchy smíchu dříve neměly konce. Pravděpodobně se bavily kreslenými obrázky zdobícími můj nový, pestrobarevný oděv, ze kterého jsem měl obrovskou radost.

Svoje staré věci jsem si chtěl vzít s sebou, ale nedovolili mi to. Prý bych tím strašným zápachem opět zamořil auto. Mýdlo jsem si s sebou vzít směl.

Nechápal jsem tolik štěstí, i když jsem už slyšel, že se na pár domácích usmálo štěstí a natrefili na laskavé turisty, kteří jim pomohli. Mně se něco podobného stalo poprvé.

V autě jsem je opět navigoval k diskotéce, smích ustal a dívky, opřené o sebe, usnuly. Nenápadně jsem sledoval jejich křivky, aby mě muž, který vypadal jako jejich otec, neviděl. Možná to byl jejich otec, protože byl o dost starší a celou dobu rozkazoval, co má kdo dělat. Divil jsem se, že jim dovolí nosit tak vyzývavé oblečení, u nás je to totiž dost nebezpečné.

K diskotéce jsme se dostali brzy ráno, ale už zdaleka bylo slyšet, že ještě hrají. Jako na potvoru přestali právě ve chvíli, kdy jsme vystoupili z auta.

„Mrzí mě to,“ omluvil jsem se, protože jsem se považoval za viníka, kvůli kterému diskotéku nestihli. Dívky, jejichž jméno jsem stále neznal, jen mávly rukou a unavené nastoupily zpátky do auta. Nebyly našťvané, tak se mi ulevilo. Muž se zeptal, zda mě můžou nechat tady, a do ruky mi strčil pár drobných na drožku. I on byl unavený a měl dost vypito. Poděkoval jsem za oblečení i za peníze, a i když mě určitě nevnímali, mával jsem jim na rozloučenou. Chtěl jsem počkat, dokud se neztratí z dohledu, když z ničeho nic zastavili. Něco se muselo stát. Rozhodl jsem se přijít věci na kloub a doběhl jsem je. Jejich řidič už mezitím nadával a vyklízel zadní část auta, aby se dostal k rezervě.

„Defekt!“

Bílý muž si potáhl z elektronické cigarety. Dívky asi spaly, protože jsem je nikde neviděl ani neslyšel. Nabídl jsem řidiči pomoc a on kupodivu souhlasil.